

ΤΟ ΑΜΦΙΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΩΣ
ΜΕΛΛΟΝ.

1

Τὰ στήθη μου πάλιν παλμοὶ συγκινοῦσι,
Καὶ πάλιν γελᾷ ἡ χαρὰ καθὼς πρῶτον,
Διότι γλυκεῖται, ὡς πρὶν, μὲ κυκλοῦσι
Εἰκόνες τῶν πρῶν τερπνῶν μου ἐρώτων.

2

Φρονεῖς ὅτι τάχα ἐσθῆσθ' τὸ πῦρ,
Τὸ πρῶν ποτὲ τὴν ψυχὴν μου θερμαῖνον;
Καθὼς εἰς αἰθάλην καμίνου σπινθῆρ,
Ἵππρχεν ἐντὸς μου αὐτὸ τεθαμμένον·

3

Διότι ἀφότου μοὶ ἔφυγες, φῶς μου,
Τροφῆς ζωογόνου αὐτὸ ἐσπερήθη·
Πλὴν μὲλεις σὲ εἶδον, ὃ πρῶν ἐντὸς μου
Εἰς κάμινον πάλιν σπινθῆρ μετεβλήθη.

4

Ἄλλα ποῦ πλανῶμαι; ματαία χαρά!
Ὁ Ἔρως πολλαχὺς γελῶν κολακεῖται,
Πλὴν ἔχει τὰ βέλη καὶ τότε σκληρὰ,
Καὶ παίζων ἀσπλάγχχνος τὰ στήθη τοξεύει.

5

Ἴδὲ καὶ τῶνόντι· Ἑλπίδας γλυκεῖας
Συνέλαβον πάλιν, ἀφότου σὲ εἶδον·
Ἀλλ' ὅμως καὶ νύφην πικρᾶς ὑπονοεῖας
Τὸ φῶς τῶν χρυσῶν μου θελοῦσιν ἐλπιδῶν.

6

ὦ Ἔρως, λατρεῖα ψυχῆς ἱερὰ!
Μυστήριον εἶσαι ἀγνώστου σοφίας,
Ενῶ μὲ τιτρώσκεις τοσοῦτον σκληρὰ,
Εγὼ σὲ λατρεύω ἐκ βάθους καρδίας.

7

Πλὴν ὄχι, ἄς παύσουν οἱ ἄκαιροι θῆνοι·
Ὅποτε τὸ φῶς μου πιστὸν διαμένῃ,
Παρῆγγρος πάλιν θὰ σπεύσῃ ἐκείνη,
Ἡ πρῶν τοσοῦτο πιστὴ ἐρωμένη.

8

Ναὶ, σπεῦσον ταχέως, ἐλπίς μου χρυσή,
Ἡ Τύχη πολλαχὺς δεινῶς κατατρέχει,
Πλὴν ἔταν λατρεύης τὸν λάτριν σου σὺ,
Ισχνὴν οὐδεμίαν ἢ Τύχην δὲν ἔχει.

Ο ΓΕΡΩΝ ΠΑΡΑΠΟΝΟΥΜΕΝΟΣ

ἡ

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΗΑΙΚΙΑΙ.

Ὀλ' αἱ νέαι, ὅταν ἤμην εὐμορφὴ μικρὸ παιδάκι
Μ' ἔπερναν ἔς τὴν ἀγκαλιά των, τάρλα τάρλα Νικολάκη
Μ' ἔλεγαν, καὶ τοῦ Μαίτου τὰ τραγοῦδια τραγουδεῦσαν
Καὶ γλυκὰ τὰ μάγουλά μου καὶ τὰ μάτια μου φι-
λοῦσαν.
Μάλοναν ποῖά νὰ μὲ πάρῃ πρώτη εἰς τὴν ἀγκαλιά της
Νὰ μὲ σφίξῃ, νὰ μὲ δώσῃ τ' ἄφθονα φιλήματά της.
Ὅταν εἰς τὸ ἄνθος ἤμην ἔπειτα τῆς ἡλικίας,
Ποῖα πρώτη νὰ μὲ πάρῃ ἤρχισαν τὰς μεσιτείας,
Ποῖα πρώτη νὰ μὲ δείξῃ τὰ πλεονεκτήματά της
Τὴν λαμπρὰν περιουσίαν καὶ τὴν ωραϊότητά της.
Σιὸρ Νικολάκ' ἡ μία, Σιὸρ Νικολάκ' ἡ ἄλλη,
Ἦσαν ποτὲ δὲν ἦτο τὸ πτωχό μου τὸ κεφάλι.
Ὅταν ἔμαθαν πῶς ἔπῃρα τὴν ωραίαν μου Σοφίαν
Κι' ἀπηλλάγην ἀπ' ἐκείνας κ' ἔμεινα εἰς ἡσυχίαν,
Ἄλλη ἦλθεν εἰς τὸν τάφον, παραχαίρων ἀπὸ φθίσι,
Ἄλλη ἔπῃγε καλογοραῖα τοῦ λοιποῦ διὰ νὰ ζήσῃ.
Ἀλλὰ τώρα! ὦ τί κόσμος! ἀντὶ Σιὸρ Νικολάκη,
Μπάρμπαν Νικολῶ μελέγουν καὶ καμπούρη γεροντάκι,
Δὲν μὲ θέλουν νὰ μὲ βλέπουν, καὶ ὅποτε μ' ἀντι-
κρύξουν,
Τρέχουν, φεύγουν καὶ ὀπίσω νὰ μὲ ἴδουν δὲν γυρίζουν!
Μὴ σὰς μέλλῃ, κοριτζάκι, θὰ ἴθῃ ὥρα θὰ ἴδῃτε
Πῶς καὶ σῆς ὡσὰν ἐμένα τὸ κουρκοῦτι θὰ μασσεῖτε.

ΨΙΜΜΥΘΙΟΝ.

Τὸ Ψιμμύθιον εἶναι λέξις παρεμφερ-
μένη ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ σεμμαμούθ
(σαμμιαμῦθι), ἡ σαῦρα, τῆς ὁποίας
ἡ κόπρος ἐχρησίμευε, καὶ χρησιμεύει
καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη εἰς τινὰ μέρη
πρὸς κατασκευὴν τοῦ ψιμμυθίου.